

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3760

гр. София, 10.04.2024 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21
състав**, в закрито заседание на 10.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

като разгледа дело номер **3526** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба от А. М., [дата на раждане] в Г., А., гражданин на А., чрез адвокат Б. Г. с адрес за получаване на книжа: [населено място], [улица] бх. Б ет.2 ап.10.

С жалбата се оспорва отказ за издаване на виза, издаден от Завеждащ Консулска служба в [населено място], Република А. по заявление на А. М. от 25.01.2024 г. Иска се от съда да постанови отмяната на отказа като се претендира, че същият е незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния и процесуалния закона. Твърди се, че не е изяснена фактическа обстановка, че жалбоподателят не е имал предишно пребиваване в страната и съответно основанието на чл.10 ал.1 т.11 ЗЧРБ не е приложимо спрямо него, като алтернативно се посочва, че административната отговорност нарушение на трудовото законодателство е била на работодателя, а не на А. М.. Оспорва се спазването на изискването за мотиви на административния акт, като се твърди, че дори и да се приеме, че А. М. е нарушил трудовото законодателство е настъпила погасителна давност и отделно от това са налице предпоставките на чл.28 ЗАНН.

По делото е представена административната преписка.

При проверката на съда за допустимост на оспорването, съдът съобрази следното:

При проверка за допустимост на жалбата, настоящата инстанция счита същата за недопустима на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от подаденото заявление за издаване на виза, искането е за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза вид "Д" по смисъла на чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ.

Отказът (л.26 от делото) е постановен на правно основание чл.10, ал.1, т.11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), а от фактическа страна е посочено, че А. М. при предишно пребиваване е нарушил трудовото законодателства на страната.

Видно от изложеното за основанията за оспорване, с жалбата са въведени по същество процесуалноправни и материалноправни основания, свързани с чл. 10, ал. 1, т. 11 ЗЧРБ. В жалбата не е посочена разпоредбата от ЕКПЧОС, която да е нарушена, като се твърди, че е нарушен принципа на равно третиране и правото на труд. Правото на труд, обаче, не е предмет на уредба в ЕКПОЧС, а е регламентирано изрично в чл.15 Хартата на основните права на Европейския съюз. Изискването на чл.10а ал.4 ЗЧРБ е свързано изрично със засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

Следователно, няма приложима действаща правна норма, която пряко да създава права на жалбоподателя за пребиваване на територията на страната. Не е регламентирано субективно право, на което да съответства задължение за българската държава да разреши право на дългосрочно пребиваване в страната, поради което основанията за оспорване на процесния отказ за виза не попадат в приложното поле на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, жалбата на основание чл.10а, ал.4 ЗЧРБ е процесуално недопустима.

Разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ съставлява предвиденото в чл. 120, ал. 2 от Конституцията изключение от общата клауза за обжалваемост на актовете на администрацията и пречатства осъществяването на търсения съдебен контрол за законосъобразност. В т. 1 от решение № 14 от 04.11.2014 г. по т.д. № 12/2014 г. на Конституционния съд изрично се подчертава, че разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията дава правото на законодателя по изключение при спазване на изискванията за съразмерност, включително задължителните за страната международни стандарти за достъп до съдебна защита, със закон да предвиди необжалваемост пред съд на изрично посочена категория административни актове само, когато това е необходимо за опазване на основите на конституционния ред или на други особено важни обществени интереси. Доколко регламентираната в чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ забрана за съдебен контрол върху актовете за отказ за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 4 същия закон е целесъобразна и съответства на описаните предпоставки е въпрос, който стои извън обхвата на съдебната проверка.

Воден от горното и на основание чл. 159, т. 1 АПК, Административен съд София - град, I отделение, 21-ви състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата от А. М., [дата на раждане] в Г., А., гражданин на А., срещу отказ за издаване на виза, издаден от Завеждащ Консулска служба в [населено място], Република А. по заявление на А. М. от 25.01.2024 г.

ПРЕКРАТЯВА съдебното производство по делото.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на оспорване с частна жалба пред Върховен административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

ПРЕПИСИ от определението да се връчат на страните.

СЪДИЯ: